

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 752

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

29 febrer 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

La llum de la derrota

Tots els qui han analitzat un xic les causes de la victòria esquerrano-socialista del dia 16 de febrer, compten entre les mateixes la participació dels elements sindicalistes en la lluita electoral. Els sindicalistes, partidaris de l'abstenció en política, aquest cop — aneu a saber per què! — s'han desdit del seu lema, s'han llençat a la batalla electoral, i han votat. I els coneixedors de certes barriades de l'extra-radi barceloní, per exemple, han pogut observar com milers d'habitants de les mateixes, que altres temps no es movien en dies d'eleccions, aquesta vegada es neguitejaven i feien votar als seus, fins arribar al sistema de coacció, en ells tan habitual. I milers i milers d'obers, intoxicats de sindicalisme, han acudit a les urnes i han determinat, entre altres causes — alguna de les quals seria ben trista de comentar —, la derrota dels elements de dreta.

Això vol dir una cosa, que no podem amagar, per trista que sigui per a nosaltres, i és la següent: que sempre que els elements estrictament obrers es llencin a les eleccions, els partits de dreta les tenen ben perdudes. I això vol dir, encara, una altra cosa més trista, i és aquesta: que els obrers de les grans urbs els tenim d'esquena a nosaltres, és a dir, a tot el que signifiqui element de conservació de les bases de la civilització cristiana.

I per a quan esperem la tasca urgent i indispensable de conversió d'aquestes barriades obreres, que envolten la ciutat amb argolla de ferro, i a quan esperem emprendre la croada que haurà de tornar aquesta gent a la llum i a la justícia de Crist? D'una manera mediata, això no es produirà mentre els catòlics no concedim més importància als problemes socials i a la tasca de restauració de la societat en Crist, segons les doctrines que tan clarament deriven de les Encíclics socials dels darrers Pontífexs; i d'una manera immediata, mentre no anem a predicar a aquesta gent, abandonada de tothom, la doctrina de salvació, acompanyant les obres a les paraules, bastint temples entre els mateixos; edu-

cant la seva mainada, procurant-los una millora en les seves condicions de vida material i espiritual, en una paraula, mentre no ens preocupem més que fins avui de la seva ànima i del seu cos, recordant que els rics són els administradors dels béns dels pobres.

El Cardenal Verdier aixecà un fort emprèstit, d'uns quants milions de francs, que es cobrí ràpidament, per a bastir temples a tots els suburbis de París. I el resultat començarà a tocar-se ben aviat a la metròpolis francesa. A casa nostra s'ha treballat en aquest sentit, i el nostre fervorós Prelat ha procurat portar a les nostres barriades la llum de Déu, amb esglésies i escoles parroquials; però les nostres classes benestants no han respot com devien, i les esglésies, amb les escoles i institucions benèfiques adjuntes, han hagut de bastir-se humilment, amb penes i treballs i desamparades de tothom.

Ha començat una campanya en pro del salari familiar, que no sabem hagi trobat eco fins ara entre les nostres altes classes industrials, salvant alguna petita excepció. Per a quan esperem, doncs, portar a la pràctica les doctrines socials de l'Església en aquest punt i en tants d'altres?

Fa ja quaranta anys que del Vaticà ens vénen les doctrines socials, salvadores de la societat. I no sembla sinó que les mateixes hagin estat donades, segons els catòlics d'aquest país, per a un senzill entreteniment i no pas per a que tinguin el ressò de realitat que els cal per arribar al seu fi.

Obrirem ara els ulls a la llum de la derrota anterior? Ho considerem difícil, encara que Déu ha fet els pobles guaribles. Però tinguem ben entès que el nostre sentit conservador ho ha d'ésser de tot allò que sigui just, cristianament just. I mentre el sentit de conservació ho vulgui ésser de tot, just i injust, les conseqüències, tràgiques per a tots, no es faran esperar. L'experiència del dia 16 de febrer ens ho demostra una vegada més.

Les temptacions de Pere Lluís

Pere Lluís Persic era un bell nom per a un noi de cabells rossos i ondulats, que vivia, amb la seva mare, en un esplèndid casal voltat de jardins, al carrer de Muntaner, no gaire lluny del Turó Parc. Com que una casa gran i luxosa té moltes exigències, el servei havia d'ésser complet: un porter-jardiner, un xofer, una cuinera de punta, dues cambres, un parell d'interines per als dies de molt tràfec... tot junt, com un petit reialme, governat per una reina mare i un rei infant. Un reietó que anava creixent amb l'àngel bo a un costat i el dimoni a l'altre, que se'l disputaven.

Era l'àngel bo qui li havia penjat el Sant Crist a la capçalera del seu llit, qui li havia ensenyat a dir les oracions del bon cristià, qui l'havia acompanyat un dia i un altre dia al col·legi de religiosos que refermaven la seva pietat, qui el portava a la seva tauleta d'estudi i l'estimulava a aprendre les lliçons, qui el renyava en les seves desobediències i esclats de geni; en una paraula, qui l'impulsava a totes les obres bones de què és capaç un infant.

Mes l'àngel dolent, el dimoni, no perdia pas el temps: li sacsejava els nervis, li atiava els capricis infantils, li posava davant la fantasia totes les costoses joguines de les escaparates de la ciutat, i, subreptíciament, li feia pujar a la boca unes mentideres excuses de les pròpies faltes.

El temps diria quina d'aquelles dues forces sortiria definitivament victoriosa; però, pel que es veia, quan el noi va arribar a l'edat de quinze anys, tot feia creure que la victòria seria de l'àngel bo. La pietat de Pere Lluís Persic semblava sòlida, els seus costums familiars, amb tot i el refinament que l'envoltava, tenien un cert caire d'austeritat, els diners que per a entreteniments rebia de la seva mare anaven a parar a les safates de l'església i a les caixetes dels pobres, i els seus amics, amb gran misteri, delataven a la mare que Pere Lluís ja tenia triat el convent on s'havia de fer frare.

* * *

Al dimoni li calgué disfressar-se, si volia ésser escoltat, ara amb la vestimenta dels sentiments maternals, ara darrera la fesomia d'un oncle de blanca barba i cara de seny.

La mare li deia:

— Fill, aquesta mena de vida que portes és impròpia de la teva edat i de la teva posició. Diu l'Evangeli (el dimoni se'l sap de cor, l'Evangeli) que el llum no és fet perquè el fiquin sota el mesuró, sinó que ha de lluir a la vista de la gent. Cal conèixer el món per no perdre-s'hi.

I el seu oncle, amb la barbassa blanca, ulleres de

conxa i dues arrugues al front, hi assentia i encara hi afegia pel seu compte:

— La vida té perills, i cal enfortir-se entremig d'ells com els arbres amb el fred, amb la neu i el vent. Altrament, fóra cosa de mal fill seguir els camins que els teus amics suposen. Tu et deus a la teva mare. No faltaria sinó que la privessin del seu fill! Passaràs perills; els àngels, però, et portaran en palmes.

L'àngel bo prou li deia a cau d'orella:

— El diable se l'emportà (Jesús) i el posà sobre el pinacle del temple i li digué: Si ets fill de Déu, tira't daltabaix; perquè escrit està: Que t'ha encomanat als seus àngels i et pendran en llurs mans per tal que no ensopegui el teu peu en la pedra. Jesús li digué: També està escrit: No temptaràs ton Déu i Senyor.

L'educació de Pere Lluís havia estat massa molla perquè pogués resistir aquesta primera temptació. La mare, l'oncle, el tren de vida, els amics tots, l'empenyien a la vida de món, i el món el va rebre amb els braços oberts com al seu millor amic. Era presentat i ben rebut a les sales, a les diversions, als tes, als esports, als espectacles.

En aquesta nova manera de vida el dimoni ja podia treballar amb més desembaràs i trobava mil formes de disfressa i ben adients al cas. Aquelles parelles de tennis escollides a l'atzar i sense premeditació, de gestos desimbolts i cares angelicals, aquelles amazones dels esquís que sabien caure tan oportunament i no pas en els llocs més perillosos, aquelles dames ja fetes, ben desconegudes de tothom, però insinuadores i astutes, que freqüentaven els tes sense anar acompanyades de ningú, perquè sabien trobar la companyia de qualsevol, aquelles «estrelles» de la pantalla que tan bé sabien fer el paper de l'esca i del pedrenyal per encendre la pólvora de la sensualitat, i, més que cap altra cosa o persona, aquell amic íntim, viciós i enganyadís, que no el deixava de petja, més poc encara a l'ombra de la nit, que li feia d'introduïdor i de temptador, tots eren dimonis disfressats que amb un o altre to de veu li predicaven:

— Amb els diners que tens, les llambordes dels empedrats del carrer es tornaran menjar fi i beguda noble i flors de plaer, i llavors sabràs què cosa és viure.

I Pere Lluís va trobar que aquestes paraules li sonaven com belles i temptadores cançons, i, amb el guiatge del seu amic, va arrossegar pel fang la seva angelical vestidura, ja bastant tacada, i es tapava les orelles quan sentia l'àngel bo que li deia:

— No sols de pa viu l'home, ni de menjars fins ni de begudes nobles ni de plaers sensuais. Tu tens una ànima que viu de la paraula divina, de la veritat, i sense aquest plat, morirà, i tu amb ella.

No; Pere Lluís no volia escoltar aquestes pa-

“ **eregumil** ”

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

raules del bon àngel, ni tampoc les veus de la seva consciència, que li representaven la seva vida com a cosa desgraciada i reproable.

Quan Pere Lluís hagué acabat la seva carrera brillant, tenint per amics totes les papallones universitàries que se li havien arrambat per l'escalfor de la seva butxaca, quan Pere Lluís havia enterrat la seva mare i el seu oncle i es trobava en plena possessió de la llibertat i d'una fortuna doblada, quan Pere Lluís era aclamat dintre el petit món d'amics i amigues que s'havia comprat i era adulat per un altre petit món d'envejosos que el temien, quan Pere Lluís havia fruit de tota mena de plaers, sense deixar-ne cap per verd, una nit d'estiu, assegut en una cadira de braços del seu despatx, tenint davant la seva imaginació la bella imatge de la seva darrera conquesta, parlava amb si mateix d'aquesta faisó:

— Sóc feliç?... És que veritablement sóc feliç?... No em falta encara una cosa? El cert és que trobo com si alguna cosa em manqués, i no sé què.

I una veu secreta, íntima, com la d'un amic que tingués dintre d'ell mateix, va pronunciar aquesta paraula:

— La glòria.

— Qui és, qui em parla de glòria?

I aquella veu li respongué:

— No em coneixes? Sóc jo, que fins aquí mai no t'he deixat i sempre t'he aconsellat bé. Per mi, tens el que tens, i tindràs allò que et manca. Els diners, els amics i jo t'ajudarem a conquerir-la. Hi ha masses populars que es deixen enganyar fàcilment, i tu tens una brillant paraula que jo avivaré encara i te la faré profitosa. D'aquestes masses tu en seràs el cabdill. No els has de dar res positivament; només els has de prometre... sempre prometre... Mira primer de desesperar-les, és cosa fàcil, i, després que les tinguis en estat de desesperació, els promets encara que sigui la lluna. Trobaràs resultats meravellosos.

Encara l'àngel bo va fer una provatura, i li va suggerir aquests pensaments:

— Repara bé; parla d'enganyar... és el pare de la mentida qui t'aconsella. Tan vana és la promesa que ell et fa com la que tu faràs als altres. Si et diu que enganyis els altres, és que també ell et vol enganyar a tu. Medita com t'ha guiat fins ara el que tens per amic, i no és sinó Satanàs, el teu enemic...

Pere Lluís esclafí en una rialla i formulà aquest propòsit:

— Vull la glòria i la popularitat. Satanàs o qui siguis, ajuda'm, que no es perdrà per mi.

La paraula de Pere Lluís era ardent com la foguera d'una farga, la bufava un manxaire que mai no es cansa. El poble s'inflamava, i Pere Lluís era el seu ídol i el seu cabdill. El seu cabdill? Potser diem massa; millor podríem dir el seu esclau, perquè no sempre podia aturar aquella força cega que el seguia i corria desbordada més enllà, si ell s'aturava. El veritable cabdill resultava ésser Satanàs en persona, que era qui menava aquelles masses destructores fins a les portes dels temples que cremaven i profanaven. Pere Lluís volgué aturar aquella allau desenfrenada, i no va tardar a venir el dia en què fou assenyalat com un traïdor. Una nit veié incendiar i saquejar la seva estada del carrer de Muntaner, i bona sort fou per a ell que, disfressat de xofer i amb un bigoti postís, es pogués escapar entre mig de les turbes que el maleïen i estaven àvides de la

seva sang. Fugitiu com anava, va repassar la llista dels seus amics, i no va sentir en cap prou confiança per fiar-li la seva persona. No es va veure segur fins que va haver travessat la frontera. El campanar del vilatge on es va refugiar feia sentir la campana de les hores. Eren les dues del migdia; l'hora de la seva ensorrada definitiva.

Allà en la modesta cambra on reposava de les seves impressions i de les seves fatigues, estava sol lliurat a la meditació. Sol, no; l'àngel bo i l'àngel de la mentida encara l'acompanyaven. El gran mentider li deia:

— No siguis covard; portes una pistola a la butxaca que et farà acabar de patir, i començarà per a tu el repòs etern.

L'àngel bo l'aquietava i li parlava paraules més amoroses i consoladores:

— Quan et vas llençar a la vida mundana, no em vas escoltar quan et deia que no havies de temptar el teu Déu i Senyor. Quan t'arrossegaves pel llot, jo no parava d'advertir-te que aquella vida no era vida, sinó en aparença, i que la teva ànima havia de viure d'altres menjars espirituals. Quan el gran enganyador et volia dar el món i la seva glòria, jo t'avisava de malfiar-te'n, que ell ni podia ni volia dar-te el que et prometia. Ara ja fa obrir les portes dels seus infernals dominis perquè tu caiguis definitivament sota el seu esclavatge eternal. Encara pots trobar pau, la de la consciència, la de l'ànima, si l'experiència et porta a renegar de Satanàs, de les seves pompes i de les seves obres.

I li va venir a la memòria aquells darrers temps de la seva infància, en què havia sospirat pel retir claustral i la vida piadosa i penitent.

I aquesta darrera batalla de la vida la va guanyar l'àngel bo.

* * *

Un noviciat de missioners... un home de trenta anys en una cella amb el cap apuntalat amb les mans i els braços... Unes gramàtiques i diccionaris de no sé quin idioma oriental... un futur missioner... A la seva ciutat nadiua ningú no té memòria d'ell, fora d'una vella criada que cobra una pensió. Aquell sanatori de la costa que s'està alçant, no sap ningú quins diners l'han fet possible. Tot plegat una obra de Déu, vencedor del mal a les ànimes que comença.

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL
:: ha passat per la Censura governativa ::

Nos autem martyres

PER R. RUCABADO

També nosaltres som màrtirs. També nosaltres som testimonis pacients i dolorosos, testimonis de la fe i de la veritat de Crist, testimonis en la tortura moral de la tribulació i de la derrota. Aquesta és la nostra feina, aquest és el nostre ofici; aquest és, dintre l'actual contradicció, el nostre deure i la nostra glòria. Derrota beneïda, derrota providencial i santa, si ha de servir per a ensenyar l'espectacle de la fermesa i de la constància edificant. L'aguantar ferm en la retirada és tan coratjós i de tant mèrit com la valentia en l'avençar. La disciplina, la força interna, la moral dels exèrcits, provada en les batalles adverses, és la millor garantia de la victòria futura. Però aquest axioma militar aquí té un valor distint, perquè la victòria pot no ésser pròxima, si atenem a les alternatives socials, de les quals Déu té la clau; però és no sols pròxima, sinó certa, immediata i tangible, si atenem a un dels fruits directes del nostre apostolat: la transmissió de la fe de la nostra generació a la generació que ens segueix. I aquesta transmissió ha d'ésser necessàriament per mitjà de la contradicció i de la tortura, almenys de la tortura moral, més cruel, sovint, que la tortura material. Perquè hem d'ensenyar als nostres fills, no sols la fe, sinó la fe que resisteix i que lluita. Hem de transmetre la fe que sobreviu a les persecucions i a les contradiccions; la fe que resisteix les negacions i els sofismes, i que és més forta que els tumults i que les cridòries del dia; més forta que els errors i les tempestes de la nit.

Aquest és el gran fruit que hem de llevar de la present catàstrofe política, i certament ens plau reconèixer d'una manera expressa la voluntat de Déu, com l'altre dia dèiem, visible en aquest fet inesperat, imprevist d'uns i d'altres, imprevist sobretot dels vencedors mateixos, i que els arrabassa el mèrit de la previsió i del càlcul, perquè l'enorme desproporció de la impensada victòria d'ells no era ni preparada ni prevista. Així, doncs, en aquesta sorpresa dels vencedors, hom veu l'expressa intenció i voluntat divina, així com en certes desgràcies i catàstrofes en les quals la forma extraordinària en què s'han produït posa de manifest l'expressa significació providencial, la voluntat visible i subratllada de Déu. I al vencedor d'avui podem respondre-li: *Non haberes potestatem adversum me ullam, nisi tibi datum esset desuper.*

El moment és sagrat com el d'un sacrifici, el moment greu en què couen els pans al forn. Primer ve el pastar, què els dona la forma; després ve el coure al foc, què els consolida. Aquesta és l'hora solemne de la consolidació de la veritat en el forn de la persecució i de la contrarietat. No tenim més que una feina, i és solemnnial i sagrada com un ministeri. Ara hem de confessar Déu a dins del fum i del foc, com els tres joves d'Israel a dins del forn on es coïen com pans vivents de veritat, pans vivents de la fe i de l'esperança. «Tot quant has enviat sobre nosaltres i tot ço que ens has fet, justíssimament ho has fet, perquè en veritat i en justícia vas enviar totes aquestes coses per causa dels nostres pecats... Però ara et seguim amb tot el cor i et temem i respectem, i cerquem el teu rostre.» I en mig de les flames cantaven: «Beneït siguis tu, Senyor Déu dels nostres pares...», començant aquell admirable càntic de lloança, per tal que Déu fos lloat pels àngels i pels cels, per les aigües i les virtuts, pel sol, la lluna i els estels, per les pluges i els esperits o vents, pel foc i l'escalfor, per la rosada i pel gebre, per les plantes, les aus, els peixos i balenes, les bèsties i els ramats, pels homes tots i els sacerdots i els justos, pels actuals i els futurs, per segles de segles (1).

Per això aquest sagrament del martiri — i podem certament gustar i assaborir, si volem, tot el gust del martiri moral en la present victòria dels heretges, dels sectaris i els enemics de Déu, triomf sorollós i espectacular de la mentida, del sofisme, la calúnnia i la blasfèmia—és com el sagrament de la confirmació; és la percussió i la violència damunt de la veritat. Violència que serà la perdició dels violents, però que és indispensable a la fortitud i a la salvació dels bons. Violència que és indispensable a aquesta funció sagrada que estem fent, en aquests preciosos moments d'ara, que és la d'engendrar en la fortitud de la fe i en la constància de la fe els nostres fills, doblant la paternitat temporal amb la paternitat espiritual, en la tribulació. Fer que coneguïn pràcticament, no sols que la fe és certa, sinó que la fe és forta. Confirmant, enfortint la fe i la veritat en la generació tendra dels nostres successors, per tal que ells sàpiguen i aprenguin com han de suportar la prova que també vindrà un dia damunt la generació d'ells i la sàpiguen trametre amb fortitud igual als fills que els seguiran.

Aquests són moments genèsics, i el dolor és un dolor agut, però fecund i joïós com el de parir, per-

(1) Daniel, III.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloci de PLANTES
DEL BOSC, fortifica,
conserva i augmenta
: : el cabell : :
Es un producte purament
vegetal i ino-
: : : fensiu : : :

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

VIATGES DE "CATALUNYA SOCIAL"

La Direcció d'aquesta Revista es proposa organitzar uns viatges d'estudi (almenys un cada any) a l'estranger per a formar-se una idea de les organitzacions culturals i socials dels diferents països

Aviat es publicarà el programa del primer d'aquests viatges i també les condicions que per a prendre-hi part seran exigides

què hom sent com transmet la fe, que és la vida veritable i la semença de la vida eterna, i hom sent com passa aquest alè de la nostra generació a la generació immediata, tal com va passar, sense donar-nos-en compte, de la generació anterior a la nostra, perquè els fills no s'adonen de la vida que han rebut fins que ells, a llur torn, la transmeten a la llur progènie. En aquest greu dolor de l'opressió i de la mentida experimentem la joia superior d'engendrar per a la vida eterna, voluptat espiritual, que és més plaent que no pas dolorosos els turments temporals que ens fan sofrir.

Rima amb aquesta missió nostra de conservació i transmissió de la veritat, en mig de la terrible ofensiva dels enemics de Déu i de l'Església, un text del Concili Vaticà en la Constitució *De fide catholica* (1): «Per això, donant gràcies a Déu Pare, que ens ha fet dignes de participar a la sort dels sants, en la llum, no ens fem negligents d'un tal benefici, sinó que, amb els ulls fits en Jesús, autor i consumidor de la fe, *guardem el testimoni inextinguible de la nostra esperança*».

El Déu dels nostres pares! Bé és just que guardem una memòria de gratitud pels nostres pares, pels que primer foren batejats en els temps dels apòstols, i per les generacions successives que, a desgrat de persecucions, martiris, guerres i adversitats molt pitjors que les actuals, s'han transmès d'unes a les altres el tresor de la fe, arribant fins a nosaltres i fent que poguéssim ésser batejats nosaltres i rebre la fe en les nostres ànimes. Per quantes proves han hagut de passar els nostres pares i avis i besavis, remuntant els segles fins a la primera generació de cristians que ofegaren l'error antic en l'aigua del baptisme! Mirem, en un repàs històric, la successió d'adversitats i contradiccions per les quals ha estat provada i fortificada la fe que ens ha arribat intacta, mitjançant els sofriments, i la constància dels nostres pares. La fe, que sobrevis a tantes calamitats històriques, que renaix miraculosament de tantes contradiccions i tantes lluites. Pensem en els nostres primers pares cristians, que escoltaren en aquesta terra per volta primera la paraula de llum i que cregueren en l'Evangeli predicat per Sant Pau, per Sant Cugat, per Sant Narcís, Sant Fructuós, Sant Fèlix; aquella generació que fou provada pel ferre i el foc del martiri aplicat per les autoritats romanes. Apaivagades les persecucions imperials, els nostres avis, ja batejats pares i fills, hagueren de passar per les contradiccions i els sofriments de les primeres heretgies que posaren a prova la constància i la fe catòlica; hagueren de sofrir persecució dels *arrians*, religió oficial dels monarques gots durant dos segles. Acabades aquestes, vingueren les persecucions i vexacions innumerables dels musulmans per la llargada de vuit-cents anys.

Contra ells la fe cristiana hagué d'ésser defensada, amb l'espasa a la mà, durant tantes generacions com caben en vuit segles, passant invasions, revessos, desfetes i matances, en el flux i reflux de les diferents irrupcions sarraïnes, cada una de les quals deixava estesa de sang, fumera i runes. Quantes vegades, especialment en els primers segles de la Reconquesta, es repetiren aquelles allaus que el nostre poeta modern ha evocat en el seu cant de gesta (1), i que semblen rimar amb les onades incendiàries dels nostres dies:

*vingué una torrentada de sarraïns,
trencant castells i pobles i monestirs.*

Gent de la nostra raça sofrí les contradiccions de l'heretgia albigesa, primers batecs de l'heretgia anarquista d'avui, i hagueren d'enfortir llur fe bo i resistint el prestigi de la filosofia rabínica i de la filosofia i la cultura musulmana, llavors en l'apogeu, i que feren trontollar no pocs esperits selectes. I si les institucions de la monarquia catòlica salvaren la nostra terra del protestantisme, fem retrocés mental i considerem la quantitat enorme de resistència amb què les generacions de l'edat moderna preservaren la nostra fe intacta fins a la trencada — comptant-hi l'esforç gegantí contra els turcs — de la unitat catòlica en el segle XVIII, que desploma damunt dels caps dels nostres rebesavis, com explosió d'un volcà, les laves de la filosofia i l'enciclopèdia, precursora en la nostra terra de la primera guerra oberta contra la religió, que la gent de l'any vuit havia de veure personificada en els soldats de Napoleó, portadors de l'esperit i les pràctiques de la Revolució Francesa, que ja no s'han desarrelat més d'entre nosaltres. Cada una d'aquestes allaus ha hagut d'ésser patida amb la sang dels màrtirs que han caigut, i patida amb el dolor de tots els creients catòlics que han aguantat drets la cruenta experiència de totes les revolucions espanyoles del segle XIX. Quatre generacions n'han estat testimonis. Maçoneria, liberalisme, revolució, han flagellat els nostres antecessors pròxims, que han superat la prova. No hi ha generació que no hagi pagat o amb la sang o amb la persecució, amb el turment moral, aquest tribut de sacrifici mitjançant el qual la fe ha arribat intacta a la llar dels nostres pares, i cadascú de nosaltres ha pogut rebre el bateig d'aigua i la catequesi, el bateig de la doctrina, bateig que arrelglera, en la història, al través dels segles, les dues fileres de pares, de sacerdots i bisbes, que en pau de vegades, i en guerra i persecucions en moltes ocasions, unes vegades públicament, altres d'amagat, unes vegades rient i altres plorant, han anat batejant i confirmant les fillades catòliques, fins arribar a la nostra. Quants pares i avis nostres en

(1) *Histoire sommaire de l'Eglise*, par l'abbé Louis Saltet.

(1) Milà i Fontanals: *La complota d'En Guillem*.

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA

24, Portaferriça, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

sang i en fe catòlica han sofert fins a nosaltres, fins a mi, per tal que jo pugui escriure avui, 23 de febrer de l'any de Crist mil noucents trenta-sis, entre angoixes, però amb voluntat lliure i sincera, la benedicció del salmista: *Et memoriale tuum in generationem et generationem!*

I és aquesta la meva confessió. Sentint tot el turment intel·lectual i moral de la contradicció i de l'error, percebent tant com humanament és possible la intenció infernal de totes les idees i les doctrines que agiten el món per a torturar la humanitat i aniquilar-la, si poden, per a destruir la societat cristiana i enfonsar les nacions, en mig de tots els errors i en mig de les veritats arrossegades i profanades, dels sentiments adulterats i de les causes justes violades i espatllades, en mig de les negacions i de la cridòria i avalot dels enemics, dels falsos amics, dels traïdors i desertors de tota mena, en mig de totes les escames que ataquen i de totes les hipocresies que traeixen la llei de Déu i la moral de Crist, en mig de les violències i les agressions, en mig de les eleccions i les vagues, de les revolucions i les amnisties, en mig de les esquerres pròximes i extremes, en mig de les guerres i de les revoltes i dels feixismes, i dels sindicalismes i dels atemptats i dels incendis i les destruccions i les explosions, en mig dels quioscos i dels cinemes i de les orgies i pornografies, en mig de tota la corrupció i prostitució i revolució, en mig dels soviets i de les lògies i de les lleis sectàries i dels laïcismes i ateismes i en front del turment moral més insuportable que és *la riulla de l'enemic*, jo afirmo i confesso la veritat de Déu i la veritat de Crist, Déu i Home vertader, que ens ha de judicar a tots, i em reitero fill de l'Església Catòlica, i refermo i publico la meva esperança en el Regne etern de Déu, que és la meva veritable pàtria, i el terme i centre de tots els meus desigs i aspiracions.

Si l'agra onada d'un pessimisme momentani em pugés de dins com glopada de tristesa i arribés a dubtar de tot, jo sé que arribaria a dubtar fins del testimoni dels meus propis sentits i a projectar l'ombra de la desconfiança general envers tot el que em volta; però jo no dubto ni puc dubtar ni dubtaré mai de Déu ni de Crist ni de l'Església ni de la veritat revelada, perquè jo sento que tot això és més fort que jo i que tot ço que em volta, i que el testimoni de la meva fe és més fort i més poderós que el testimoni dels meus sentits i de les meves facultats humanes. L'adhesió a la veritat de Crist és quelcom més fort, més arrelat i més poderós i més imperatiu en el meu esperit, que totes les altres veritats de les quals jo puc donar testimoni.

Aquesta és la meva declaració en la contradicció present. Crist és més fort que la contradicció. I Crist és més fort que totes les contradiccions que poguessin venir encara.

Hi ha l'apostolat del testimoni. Hi ha l'edificació, l'exemple de la constància i de la fortitud. És clar que aquesta fortitud no és res si no és Crist mateix qui ens la dona. *Nihil potestis sine me*. L'home tot sol no es pot vanar de fortitud ni de constància. Aquesta és la gràcia amb què demanem que ens assisteixi Déu en la feblesa nostra, per tal que, com Sant Pau, poguem sentir-nos forts àdhuc amb la nostra pròpia natura feble i trèmula.

Aquesta és la missió de l'hora present. Resistir i trametre als nostres fills i als nostres pròxims més

joves, trametre a tots aquells en els quals pugui influir la nostra paraula i el nostre exemple, el tresor sencer, el vas de cristall sense esquerdas ni taca.

Per tal que els néts dels nostres néts puguin dir, alludint-nos, que nosaltres conservàrem la fe al través de les envestides terribles de les heretgies del segle present. Que fórem cristians fidels i constants en mig de la puixança històrica del socialisme, del comunisme, de l'anarquisme, de l'ateisme pedagògic, violentíssimes heretgies que torturaren, en el primer terç del segle xx, el cos de la societat cristiana.

Fins al dia que Crist, resurgent, en qui creiem i en qui esperem, cridi, a toc de trompeta, d'entre els morts, les generacions dels seus apòstols, màrtirs, i confessors en els segles, i Ell al davant, rei vencedor, al front de la in comptable host fulgurant dels justos coronats de triomf i flanquejats pels àngels, faci l'entrada, única veritable apoteosi eterna, a la Ciutat dels Cels, la Jerusalem sempiterna, pàtria de Crist i nostra.

A la reconquesta del poble

Justícia social fins al paroxisme

PER J. BLANCH I BOËS

Les esquerres han tornat al Poder. Aquesta és la trista, la innegable realitat del moment. Quant tothom, àdhuc alguns dels nostres adversaris, esperaven un triomf electoral dretà, Déu ens envia aquesta nova prova, sens dubte merescudíssima pels nostres mancaments. Beneït sigui el sant nom del Senyor! Ell sap treure bé del mal. Ell ens guiarà amb l'apòstolica mà de la seva Providència. Allunyem tot pessimisme i tot decaïment enervador. Amunt els cors! Llencem-nos ardidament a la reconquesta del poble, reviscolem aquell foc magnífic d'apostolat que encengué a Espanya la persecució religiosa dels tres primers anys del nou règim. I no vacillem: que si hem superat contrarietats molt més difícils, també amb l'ajut diví superarem la que ara se'ns presenta.

En efecte, examinant serenament les coses, hem de fer veure tot seguit que si bé la situació política, en ordre a la defensa de l'Església, és, dissortadament, molt més desfavorable que en les Corts elegides l'any 1933, no hi ha dubte que és notablement millor que en les Constituents del 1931. Aquell heroic estol de Diputats catòlics de les Constituents, que entre tots amb prou feines arribaven al mig centenar, sumen ara a prop de dos-cents i, junt amb els altres diputats de caràcter moderat, constitueixen gairebé la meitat de la Cambra.

Per contra, els partits sectaris no tindran un poder omnímode i hegemònic com l'any 1931, sinó una majoria extraordinàriament exigua, com segurament mai no ha existit en la història parlamentària d'Espanya. Altrament, aquesta insignificant majoria és la cosa més incoherent, absurda i inconsistent que es pugui concebre, puix que per a sostenir-se hauria de considerar com a governamental no sols l'ala esquerra del socialisme — que a si mateixa es col·locà cruentament fora del règim l'octubre del

1934 —, sinó fins el partit comunista i el sindicalista, cosa notòriament monstruosa i mancada de tota viabilitat, que farà que les esquerres governants, ja per un elemental i mínim sentit de patriotisme, ja per imperi de llur pròpia conveniència, hagin de buscar en l'oposició de centre i de dreta aquella benèvola tolerància sense la qual tot Ministeri seria impossible.

Quant a Catalunya, volem creure que la tràgica lliçó del 6 d'octubre no podrà ésser oblidada pels nostres governants.

* * *

En aquests moments en què vibra en el camp catòlic l'afany del recomençament, o, més ben dit, de la intensificació en tots els aspectes de la labor apostòlica i proselitista, creiem d'alta conveniència meditar sobre les causes del momentani fracàs, a fi de treure'n els oportuns allçons. I en aquesta meditació, nosaltres hem volgut triar, entre les diverses causes a les quals atribuïm el seriós contratemps electoral, una que no dubtem en afirmar és la primera i principalíssima en importància. Ens referim a la manca d'una enèrgica i eficaçíssima acció política i social, que tan indispensable era per a consolidar el nostre triomf, i que no hem sabut o no hem pogut portar a terme les dretes, amb la intensitat que era necessària. I en dir això, consti ben clar que no volem fer cap retret determinadament a cap home, partit, organisme o collectivitat del nostre camp. Al contrari, reconeixem llur bona fe i òptima intenció, que pogueren veure reeixida. Ni és just que la societat ho exigeixi tot dels polítics — que sense la cooperació d'aquella res no poden fer, i menys encara si en llur propi camp estan mediatitzats per dificultats i obstacles de tota mena —, ni tampoc, segons desgraciadament es veu ara, la transformació de la nostra consciència colectiva ni la seva reacció davant la persecució religiosa i social havien estat prou intenses, per redimir-nos totalment de la funesta obstinació que ens priva de veure clar aquesta veritat lluminosa com cap altra: que només amb l'aplicació implacable, exigent, imperiosa, inflexible de la justícia social cristiana, pesi a qui pesi i caigui qui caigui, per més protestes que aixequi dels qui no compleixen el seu deure, per molts interessos creats il·legítims que fereixi i per molt que cogui en ésser aplicada a les sagnants ferides obertes en la carn viva del nostre cos social, podem reconquerir per al Crist el poble que se n'allunya.

Aquesta manca colectiva de sentit social és la que explica, al nostre entendre, que a la victòria electoral del 1933 hagi seguit la derrota del 1936. Poc després de les eleccions del 1933, escrivírem aquestes paraules: «S'ha posat novament al descobert la tasca ingent, immensa, intensíssima, que cal

fer per a salvar, aquell nombre enorme de germans nostres que van per vies d'error; per a fer que els triomfs electorals dretistes siguin més reals que aparents, que no tinguin per suport, com fins ara, en gran part, l'abstencionisme dels obrers, sinó llur adhesió fervorosa a una política social cristiana. I sobretot, que aquelles victòries polítiques siguin estables, que reposin, no damunt la mòbil arena de l'opinió pública, sinó damunt la ferma base de les organitzacions sindicals i econòmiques presidides per la Creu i inspirades en les seves doctrines.» I això és el que, per dissort, no havent-se pogut realitzar amb la intensitat necessària, ens ha portat sobtadament, insospitadament, allà on ens trobem ara.

* * *

Sobre la certesa del que acabem de manifestar, un volgutíssim i important setmanari, *Trabajo*, òrgan del moviment sindical cristià d'Espanya, ens reporta tres exemples tan colpidors que no ens sabem estar de referir-nos-hi, per tal de contribuir més i més a llur difusió.

A la província de Sevilla, com a gairebé totes les contrades d'Andalusia, tan delmades per dos companyes inseparables, la misèria i l'anarquia, han triomfat les esquerres (1). Doncs, bé; en un poble, aparentment com qualsevol altre, d'aquesta província, anomenat Pila, de 2.600 vots, han estat 2.250 per les dretes, ben legítimament obtinguts, i només 350 per a les esquerres. Com s'explica aquest fet tan extraordinari per la forma i lloc on s'ha produït? Doncs, senzillament, que en aquest poble hi ha un propietari cristià de veritat, el senyor Medina Garwey, qui compleix tan modèlicament els seus deures socials, que ha conquistat el cor de tot el poble.

A la província de Badajoz, després de la victòria dretista del 1933, molts propietaris i patrons enviliren els salaris, suprimiren obres socials, i cometiren altres mancaments que un venerable rector d'aquells indrets, en un llibre recentment publicat, execra de la manera duríssima que mereixen. El resultat d'això ha estat el triomf de les esquerres.

A la província de Segòvia, guanyada per les dretes, s'ha esdevingut un fet també digne d'esment. I és la votació veritablement triomfal que hi ha obtingut l'ex-Ministre d'Agricultura, senyor Manuel Giménez Fernández, que, siguin els que es vulguin els errors de detall o de concreció — mai de substància ni d'essència — que puguin atribuir-se-li, demostrà, amb una gestió ministerial inoblidable,

(1) L'única excepció en la regió andalusa la trobem en el magnífic triomf dretista de Granada, on l'organització política de les dretes té un marcat i exemplaríssim sentit social, que ens compleix a destacar.

BIOSER FORTIFICA

quins són els deures del governant catòlic envers els humils. El nom de Giménez Fernández aparegué intercalat en moltes candidatures d'esquerres, i àdhuc hi hagueren moltes paperetes que només portaven un sol nom: Manuel Giménez Fernández.

No és prou eloqüent, tot això?

De tots aquests fets i consideracions es desprèn, al nostre entendre, una conclusió claríssima: que cal refermar i accentuar el sentit social, essencialment social, profundament social, dels catòlics, en tot: en la política i fora de la política, en els programes i, sobretot i per damunt de tot, en les actuacions, que si defensàvem la doctrina dels Papes en els programes i en les propagandes i després la negligíem o la contradíem en la pràctica, valdria més, molt més, que ni l'anomenéssim. Si, segons frase atribuïda a Napoleó, per a vèncer en la guerra material calen tres coses: diner, diner i diner; per a guanyar aquestes transcendents i incomparables lluites de l'esperit, de les quals depenen les coses més altes, inefables i sagrades, calen també tres coses: justícia social, justícia social i justícia social.

Sí, justícia social pura, neta, ardida, valenta, inexorable, sense mixtificacions, ni subterfugis, ni reserves mentals, ni escapatòries de cap mena; justícia social, acatada, servida i exalçada, si cal, fins al paroxisme.

Aquest i només aquest és el camí que, amb l'ajut de Déu, ens menarà a la veritable i definitiva victòria.

Cinema i premsa

El film «Crim i càstig».—És inexplicable que, ultra la propaganda que han fet d'aquesta pel·lícula, tret d'una famosa novella russa gens moral ni edificant, alguns diaris catòlics, en parlen també sense cap mena de reserva periòdics i setmanaris dels que més crèdit tenen en les famílies de bona mena. Hem tingut ocasió de conèixer l'obra original de Dostoïevski, i podem assegurar que és tot el contrari de ço que convé divulgar i fer conèixer en les famílies cristianes. Si tinguéssim temps, en parlàrem llargament; però per a no posar davant de tot el nostre propi judici, reproduïrem fragments d'una crítica autoritzada d'autor catòlic sobre l'escriptor rus i sobre la seva novella, que, no per ésser famosa, vol dir que mereixi aplaudiment ni circulació entre la nostra gent.

Extractem de l'article «Dostoïevski», signat Léon Jules, al *Dictionnaire pratique des connaissances religieuses*, París, Letouzey, 1925. Després de fer un resum de l'acció o argument de l'obra, afirma que els personatges del novel·lista «evolucionen en un pla psicològic absolutament estrany a la nostra moral catòlica». Això és veritat no sols de *Crim i càstig*, sinó de *La Casa dels Morts*, els *Germans Karamazov*, l'*Idiota*, els *Posseïts*. Per a Dostoïevski no hi ha gaire distinció entre la llei moral i la llei civil o les convencions socials. El qui viola greument aquestes és tan culpable com si violés greument la primera. Una dona pública [i és una desgraciada d'aquestes l'heroïna de «Crim i càstig»], representada amb una característica figura en els cartells del film, i aquesta nota per si sola ja hauria

de fer prohibitiva la pel·lícula a la premsa catòlica] pot ésser (segons Dostoïevski) moralment molt superior a una dona honrada; no és culpable més que d'haver trencat les convencions socials. Quan es parla de culpabilitat i de culpable en les obres d'aquest autor, cal no donar a aquests mots el sentit que els atribuïm en els nostres països catòlics. Culpabilitat i culpable són etiquetes còmodes per a designar una certa categoria de malalties i de malalts; però no són més que etiquetes. Raskolnikov, l'estudiant nihilista assassí i lladre [el protagonista de «Crim i càstig»], és simplement intoxicat per idees falses. Sònia [l'heroïna, una noia arrossegada pel fang, però a la qual hom presenta gairebé pura i angelical, forçant i doblegant tant com l'ètica la psicologia] és víctima del seu temperament i de la misèria. En resum, no cal cercar veritable consciència moral en els personatges ni en el novel·lista; aquesta és la conclusió de l'anàlisi del crític catòlic francès, que adverteix que les teories de Dostoïevski no tenen res d'ortodoxes, i que en sociologia aquest autor s'encamina al comunisme, de manera que pot ésser considerat com un precursor de Lenin.

«Dostoïevski, en resum, fou certament un escriptor de geni, però molt incomplet i mig boig. Sens dubte, va ésser una desgràcia per a Rússia haver-lo escoltat. La folia és contagiosa.»

Basti ço que hem extractat — que podríem desenrotllar pel nostre compte després d'haver fet coneixença amb una obra que no podem qualificar sinó de perniciosa i falsa —. Ja es comprèn que no pot ésser digne el film que la representa, de que l'anunciïn i propaguin els nostres diaris i revistes.

A propòsit de films, hem d'afegir la nostra veu a la d'aquells periòdics catòlics de Barcelona que combaten molt justa i oportunament el film immoral i anticlerical *Kermesse heroica*, tot i fent constar la nostra estupefacció pel fet que aquesta obra, contra la qual clamà la Premsa catòlica francesa, ha pogut ésser anunciada amb gravats, no en una sinó en moltes edicions, per un confrare de Madrid.

Kermesse heroica és una odiosa caricatura. Ultra la seva espessa immoralitat, concentra totes les malícies en la figura destacada d'un frare, al qual representa tarat amb tots els vicis. Aquest film ha suscitat vehements protestes a França i a Bèlgica, i no comprenem per què a Espanya la seva condemna no és unànime.

CASTELLTORT	
	MOBLES
	DECORACIÓ
	TAPISSERIES
	PELAI 40
TELÈFON 15385 BARCELONA	

Adhesió i simpatia

La tributem de tot cor al nostre venerat amic el digníssim senyor rector de la parròquia de Santa Maria de Sants, Rev. D. Josep Puig i Moliner, amb ocasió del seriós incident ocorregut el dijous dia 20, en ésser atacada l'església per un grup que aprofità les ombres de la nit per a incendiar les portes, atac que fou repellit per uns quants veïns armats, ço que donà lloc, per la interpretació de les lleis sota les noves circumstàncies polítiques, a la detenció i empresonament dels coratjosos defensors i del venerable senyor rector, malgrat la seva ancianitat, el seu sagrat càrrec i el dret que li sobrava de curar de la defensa del temple que havia estat ja atacat moltes vegades i novament amenaçat feia pocs dies.

Els diaris han donat detalls del fet, i no hem de repetir-los, majorment quan podem consignar amb satisfacció que, després de dos dies i mig de captiveri, van ésser alliberats el Rev. Puig i Moliner i els seus companys. Testimoniem a tots la nostra adhesió sincera, la protesta per l'agressió contra l'església parroquial, i el sentiment per les conseqüències il·lògiques i absurdes que va tenir aquell succés a costa dels benemèrits defensors. Entre ells hi havia el nostre particular amic D. Jaume Santomà i Casamor, a qui, com també als altres parroquians, trametem la nostra salutació efusiva i la nostra participació en els seus sentiments.

Però d'una manera especial hem de consignar l'admiració que ens inspira el venerable pastor de la parròquia assaltada, qui, malgrat la seva avançada edat, 74 anys, i el seu delicadíssim estat de salut, va demostrar un coratge i una serenitat exemplars en aquesta prova que per a edificació dels fidels la Providència ha permès que sofrís. Es presentà ell mateix a la Delegació de policia per a veure els feligresos detinguts, i allí fou detingut ell mateix. En les declaracions que prestà, amb gran fermesa, es féu responsable de la iniciativa i de la forma de la defensa, i amb gran enteresa digué i repetí que, havent rebut sencera l'església en prendre possessió del càrrec, complia el seu deure defensant-la contra els intents de destrucció. El qui escriu aquestes ratlles tingué la sort de besar-li la mà poques hores després d'ésser alliberat, i recollí la impressió del seu sofriment en veure's isolat en una cella, tancat amb pany i clau, dura vexació per a un ancià respectable, lloc de prova i paciència per a un ministre del Senyor, contradicció i contrafur per a un cap de parròquia, a qui l'autoritat havia d'emparar i no pas empresonar.

En resum, aquesta gesta haurà servit per a augmentar encara més la popularitat envers el senyor rector que de tantíssims anys regeix la parròquia de Sants, en la qual exerceix amb tanta abnegació, puntualitat i caritat el seu càrrec paternal. Ara sols

desitgem que Santa Maria dels Sants vetlli per la parròquia, la preservi per sempre més dels seus enemics, i que doni llarga vida i salut al doblement benemèrit Mn. Puig i Moliner, per a descans de la seva intensa carrera. El qui fou rector de Premià de Mar per la Setmana Tràgica de 1909 i hagué de sofrir llavors l'escomesa dels ferreristes, que precisament tenien en aquella població de la Costa el quarter general, encara ha hagut de patir, a les seves velleses, l'ofensa d'una selvatjada així (repetició de la que fou comesa la nit del 6 d'octubre), i encara l'atropell personal del captiveri, no per breu, menys ofensiu. Però l'exemple de la fermesa i senyor d'aquest rector venerable ha estat una lliçó exemplar de fortitud cristiana.

R.

Perfil setmanal

Democràcia i catolicisme

Fa pocs dies que, en un periòdic catòlic, amb censura eclesiàstica, de Barcelona, llegíem un article en què el seu autor deia inclinar-se a favor de la democràcia pel sol fet d'ésser cristià. I la democràcia, segons sembla, li apareixia com el sistema polític en equació perfecta amb les normes cristianes.

Es tracta d'una opinió sobre una de les matèries que Déu ha deixat al judici dels homes i, per tant, no hi tenim res a dir. Era ben lliure, l'esmentat escriptor catòlic, de declarar-se demòcrata enragé. L'única cosa censurable en el seu article era que fonamentés el seu punt de vista i la seva determinació en els principis cristians, quan és ben cert que ni l'Església ni la doctrina catòlica no han establert mai criteri sobre cap sistema polític determinat.

Però cal remarcar que és tan estès l'abús que es fa de l'assimilació entre democràcia i cristianisme, que ja és hora de sortir al pas de ço que, amb el temps, podria esdevenir específicament herètic. Recordem el procés de «Le Sillon», a França.

L'Església ha declarat que tot poder ve de Déu, i prou. La forma de transmissió de dit poder l'ha deixada a la discussió dels homes. Per tant, monarquia o república, democràcia o dictadura, federació o Estat unitari, etc., són idees de segon grau, des del punt de vista cristià, sense preferències pel que es refereix a la doctrina catòlica. Tot el que passi d'aquí pot contenir possibilitat de comprometre altres doctrines amb petits sistemes polítics, i fer el dany consegüent a l'ortodòxia, encara que sigui amb tota la bona fe del món.

Recordi's la famosa pàgina de Sant Tomàs (Sum. theol., I, 2.ª, q. 97, art I), que diu així: «Si el poble és degudament moderat, reflexiu, custodi diligent

FUNICULAR AERI de Montserrat a Sant Jeroni

UNIT A LA PORTA DE L'ABADIA PER UN SERVEI REGULAR D'AUTÒMNIBUS

Complement obligat de tota excursió ben
: : organitzada a Montserrat : : :

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent
(la major del planeta), ascendeix al cim més
: alt de la muntanya, 1.235 metres s/m. :

de la utilitat de tothom, la rectitud exigeix que es promulgui un estatut legal en mèrits del qual es concedeixi al poble la facultat de designar-se els magistrats que administrin la cosa pública; però si, depravat, poc a poc, el poble emetés el sufragi per venalitat i encomanés el règim a homes perversos i criminals, rectament també s'ha de privar el poble del dret a conferir càrrecs públics, i reintegrar la dita atribució al judici d'un nombre curt de ciutadans honorables».

A més, ens cal posar-nos en guàrdia davant certs conceptes de democràcia, ja que no és la mateixa democràcia inorgànica (que dona el govern al qui té un nombre igual de vots a l'altre més u) i la democràcia orgànica, en la formació de la qual entren conceptes ètics, de vàlua social, de formació, etc. I cal anar en compte també a no parlar massa de «voluntat popular», per exemple, quan el sistema emprat per a obtenir-la no significa més que un major nombre de vots obtinguts aneu a saber per quins procediments!

Per això ens cal posar-nos en guàrdia contra l'expansió de certes doctrines entre els catòlics dominant-les com a doctrina de l'Església o majorment conforme als principis catòlics. No sabem, per exemple, que en les eleccions del 1933, a Barcelona, triomfà una candidatura de dretes pel sol fet de la divisió de les candidatures esquerranes, que, entre les dues presentades, reuniren més vots que la triomfant de dreta? Llavors, on era la voluntat del poble? I no podria resultar, per exemple, que en les eleccions últimes, el nombre de vots arreu d'Espanya fos més gran per a les candidatures de dreta que per a les d'esquerra, tot i ésser triomfants les últimes? No pot obeir, això, a un sistema tan enormement imperfecte com l'emprat a Espanya fins ara? I si és així, per què hem de donar com a certa la voluntat del poble segons el que surt de les urnes electorals?

Quan el poble tingui una ètica col·lectiva; quan el seu sufragi hagi estat obtingut per un sistema electoral més perfecte; i quan es pugui dir que el nombre dels elegits es correspon en equació més o menys acabada amb els vots emesos, començarem a tenir dret a parlar de «voluntat popular», tot i que encara, contra dita denominació, es pugui dir que mai el vot d'un home bo, ètic, cristià, val tant com el d'un home depravat, viciós, etc., elements que mai no ha deixat de banda Sant Tomàs, segons acabem de veure en el paràgraf transcrit.

Per tant, és un xic arriscat decantar-se, sense més ni més, per la democràcia pel sol fet d'ésser cristià. I menys, segons per quins sistemes de democràcia, en la forma enormement imperfecta amb què aquí els coneixem.

Moviment cultural

Les professions liberals en l'Estat corporatiu austríac. — Carles Lugmeyer ha publicat, en el volum 26 de la Revista austríaca *Volkswohl*, dedicat a la Conferència corporativa internacional del 1935, un estudi molt interessant sobre «les professions liberals» en l'Estat corporatiu. D'aquest estudi extreiem el que segueix:

El nom de professions liberals procedeix, segu-

rament, del concepte «artes liberales», i significa professions exercides per persones lliures, tota vegada que antigament el treball manual era específic dels esclaus. En l'Edat Mitjana significava una professió que no estava subjecta a ordinarions dintre les quals es movia el treball manual en l'organització corporativa medieval.

Avui designem amb aquest nom grups de professions com: 1, metges; 2, farmacèutics; 3, advocats; 4, notaris; 5, arts plàstiques; 6, músics; 7, gent de teatre; 8, artistes; 9, mestres de dansa; 10, cinematògraf; 11, periodistes; 12, escriptors; 13, enginyers; 14, mestres i pedagogs.

En el grup de metges i comadrones hi ha unes 8.316 persones ocupades, de les quals 7.700 actuen a compte propi. El personal auxiliar reuneix uns 1.000 persones, i no està articulada a la lliga de sindicats. Els dentistes tenen 929 establiments, amb 2.408 persones, de les quals 1.003 són propietàries del negoci. Els tècnics dentistes són unes 2.999 persones, amb 1.736 cases i 1.764 propietaris. Els manescals són 971; tenen 870 cases, i 862 d'ells són propietaris. Hi ha 115 sanatoris, amb 3.009 persones empleades, entre les quals hi ha 69 propietaris i 2.353 treballadors. Hi ha 54 cases d'infermeres, amb 399 persones i 44 propietaris.

Hi ha, a Àustria, unes 16.000 persones empleades al servei de la Medicina, i, si s'hi compten els farmacèutics, són 18.000 o 19.000.

L'inici d'un estament mèdic el trobem en la promesa que fa el metge en arribar a la promoció, que es basa en els deures d'aquesta professió, ja assenyalats en un document del 1770.

La primera cambra o col·legi vienès de metges fou fundada en l'any 1894. Tots els metges en formen part, del col·legi o cambra, els estatuts de la qual assenyalen taxativament les relacions que han d'observar-se entre metge i metge; entre el metge i el malalt; i les relacions del metge amb les altres persones.

Entre altres prescripcions, els estatuts contenen les següents: Observa una conducta incorrecta el metge que s'anuncia pels diaris, o permet que l'anunciïn i no ho impedeix, podent fer-ho; aquell que en fulletons de caràcter popular o per conferències recomana directament o indirecta les seves cures, els medicaments que duen el seu nom o procediments de curació contraposats als sistemes seguits per altres metges; aquell que fa una propaganda indiscreta d'una institució mèdica per ell dirigida.

La situació social de l'estament mèdic austríac és la que segueix: Degut a haver-hi 4 milions d'austríacs assegurats, la pràctica mèdica s'ha reduït extraordinàriament. Fins que vingué la reforma de l'assegurança social, els metges, en part, estaven aconduïts, i, en part, assalariats amb les cases d'assegurances, i tenien la missió de cuidar el malalt. La reforma ha eliminat els metges assalariats. Quins resultats donarà aquest procediment, no se sap encara.

La norma per al pagament al metge, en les cases d'assegurances, és la dels honoraris. La recepta es compta a un xeling vuitanta cèntims; per una visita percep 2,80 xelings, i per la visita de l'especialista 5 xelings. Una recepta, per tant, és equiparada a la tarifa del barber que talla els cabells. Si aquest procés continua, la situació del metge esdevindrà extraordinàriament precària. La fama de l'escola

mèdica vienesa, i també la salut pública, donada la situació insegura dels metges, estan en perill.

Donada aquesta situació social, és comprensible que la representació professional legal hagi passat a segon terme, per ocupar-se principalment dels interessos econòmics i que hagi pres pel seu compte l'organització econòmica regional dels metges. Aquesta organització comprèn els practicants, els metges, els metges especialistes, i els dentistes. Estan agrupats en el front nacional de les organitzacions econòmiques, i funcionen com a autoritats no oficials, al costat de la cambra mèdica.

De fet, hi ha una duplicitat que una banda i altra deplora, i les dues parts expressen un viu anhel que tots els afers mèdics vagin a parar a una corporació única.

Un cas interessant d'organització corporativa és el dels farmacèutics. Ja havia cridat l'atenció dels cancellers Seipel i Dollfuss. Aquesta professió compta 625 farmàcies i té ocupades 2.704 persones, 586 de les quals són propietàries, i 861 empleades.

Voluntàriament s'ha arribat, en aquesta professió, a una organització corporativa que es divideix en tres seccions: propietaris, titulars empleats, empleats i treballadors.

El primer resultat ha estat l'establir una comissió permanent de treball. El resultat fou que aquesta professió s'ha presentat de cara en fora cada dia més unida. En les actuacions en problemes externs, amos i empleats estaven representats per igual.

Amb aquest procediment s'aconsegüí crear una organització professional exemplar, que lliurà la professió de greus perills; estava a punt d'ésser socialitzada.

D'ençà del 1919, hi ha una caixa de salaris per als empleats de Farmàcia. Cada farmacèutic paga aquí, regularment, uns 550 xelings, graduats, emperò, segons les classes locals.

La caixa de salaris pren pel seu compte tota la responsabilitat pel pagament dels dependents. Ço és, és igual per a un farmacèutic que tingui dependents vells o joves, pares de família o solters. La caixa de salaris té en compte les condicions familiars, i paga un subsidi mensual de 22 xelings per fill, fins a ésser set els membres de la família. El salari pagat oscilla entre 340 fins a 800 xelings.

D'ençà del 1912 hi ha un institut per a pensionar els farmacèutics. Mentre les tarifes de sous que regeixen, per regla general, per a pensionats, comprenen solament els individus amb sou que no arribi a 400 xelings, les dels farmacèutics arriben fins als 800.

Un fons propi dona uns retirs de vellesa de 100 fins a 200 xelings i complements de pensió fins a 450 xelings. Amb aquest fons s'atenen aquells casos que per ruïna o per pèrdua de valors han caigut a la misèria, i també s'hi atenen els viduatges.

Els farmacèutics que treballen sols i que, per tant, no tenen dependència, són agrupats de cinc en cinc farmàcies. Per torn, es dona un dependent a aquestes, contra unes petites aportacions que es computen segons el despatx.

També està ben organitzada l'assegurança de malaltia. Fins al tres mesos es posa un substitut a les farmàcies, sense haver de pagar-lo.

Del fons dels parats, els farmacèutics sense col·locació, que fa deu anys que serveixen, cobren, durant dos anys, entre 300 i 400 xelings cada mes,

amb l'obligació d'anar a prestar servei allà on se'ls destini.

Quan la crisi econòmica obligà a la rebaixa de sous, es va regular de tal manera, que tots els farmacèutics col·locats van renunciar, per dos anys, a l'augment de sou. Amb els estalvis podien col·locar-se el 15 per 100 dels sense treball.

La fama d'aquesta organització ha traspassat les fronteres. D'ençà del 1924 hi ha una unió d'interessos dels farmacèutics dependents, en la qual hi ha 16 Estats representats. Aquesta unió és la tribuna professional dels vienesos, tota vegada que la direcció d'aquesta unió té la seu a Viena.

També s'organitza una unió de propietaris de farmàcia; així tenim en preparació una organització corporativa internacional.

Abans de la guerra, solament un 25 per 100 dels malalts eren socis de caixes d'assegurances de malaltia; el 70 fins el 80 per 100 eren particulars. Avui les condicions han variat: el preu de les medicines per als assegurats és un 50 per 100 més barat. Aquí hom es demana si els assegurats i els dependents viuen a costa del parroquià particular, ço és, a costa del bé general.

Els farmacèutics observen que el preu dels medicaments és fixat, pel ministre del departament corresponent, cada tres mesos, i que tot canvi de preu al mercat internacional és comunicat immediatament a les farmàcies, de tal manera, que no hi ha professió que miri tant els interessos del bé comú com la professió de Farmàcia.

D'aquí que són explicables i comprensibles dos desigs dels farmacèutics: No desitgen ésser incorporats artificialment a una cambra general de salut, juntament amb els metges, veterinaris i llevadores. No reclamen altra cosa que la seguretat dels seus treballs i organitzacions professionals. Encara desitgem un altra cosa: tenir representació a la cambra de l'Economia.

Un altre exemple d'organització professional corporativa ben reeixida es troba en els notaris.

Hi ha, a Àustria, 307 notaries, amb 1.068 persones empleades, de les quals 305 són notaris i 612 dependents. Les bases primeres per a una reglamentació professional del notariat remunten al 1871. Aquestes foren modificades en 1921. En 1926 s'introduïa la llei d'assegurança obligatòria, i en 1934, la jubilació en arribar a una determinada edat. Una llei del 1920 ja es preocupava dels advocats i dependents de notaris.

El nombre dels notaris està marcat per la llei. El ministre de justícia fixa el número de notaries; actualment, n'hi ha 366. A conseqüència d'aquesta limitació, en el districte vienès hi ha aspirants que han d'esperar notaria durant 20 anys. Els notaris els nomena el ministre de Justícia a proposta de la cambra de notaris, del Jutjat de primera instància i de l'Audiència.

L'adscriure el notariat entre les professions liberals ve de què els notaris reben els honoraris segons les tarifes del notariat i de la comissió judicial. Les facultats dels notaris tenen interferències amb els advocats i els jutges.

Els candidats al notariat, segons el paràgraf 117 de l'ordenació notarial, se'ls considera com a treballadors auxiliars que el notari ha de prendre a la notaria i que ha de formar per l'exercici d'aquesta professió. Són considerats com a candidats quan el

collegi els allista com a tals. Cal, demés, haver passat el triple examen teòretic prescrit per l'Estat... Aquests estan organitzats en la cambra dels auxiliars, integrada pels socis, junta, president i consell. La seva esfera d'acció abarca les qüestions de caràcter econòmic, conclusió de contractes collectius amb la cambra de notaris, proporcionar col·locacions i formació.

D'ençà de l'any 1921 els candidats han estat comptats a la professió. En l'organització professional són un terç, i els notaris dos terços.

L'organització notarial té collegis; actualment n'hi ha sis. Cada collegi té un grup de notaris i un grup de candidats. La seva esfera d'acció són els contractes collectius, certificacions i projectes de llei. A cada collegi correspon una cambra. El president és elegit conjuntament per notaris i candidats; els restants membres, pels grups respectivament. La seva esfera d'acció abarca: vetllar pels interessos de la professió i representació dels mateixos; vigilància dels serveis i multes; mediació en les divergències dels que pertanyen al mateix estament, entre notaris i partits; projectes de llei, qualificacions, problemes de caràcter econòmic, nomenament d'examinadors per a aspirants al notariat; elecció de representants i delegats a les cambres.

Els notaris i els candidats tenen els mateixos drets. Hi ha, emperò, certes coses reservades als notaris. Les cambres de notaris tenen el caràcter d'autoritats administradores de justícia.

El comitè executiu dels notaris d'Àustria està format per 14 notaris i 7 candidats.

Ja en temps anterior a la guerra hi havia un institut de pensions per a notaris i candidats, que tenia les següents seccions: invalidesa, assegurança de vellesa, de viduatge, d'invalidesa i d'orfenesa. L'entrar-hi era lliure. Per llei del 1926, l'assegurança esdevingué obligatòria i abarca tots els notaris en funcions i els candidats; aquest segur comprèn: assegurança de malaltia, assegurança d'atur, d'accident, jubilació; renda de vellesa als 70 anys, viduatge, orfenesa i despeses d'enterrament i funerals.

Encara hi ha l'associació de notaris austríacs; es publica una revista professional i els candidats tenen també les associacions llurs.

Els notaris austríacs consideren la llur organització professional com a perfecta, especialment en ço que fa referència a l'articulació de candidats. Separats de la dependència, són «futurs notaris». En les organitzacions socials es consideren les rendes com a insuficients. Es refusa decididament una unió amb els advocats, mentre no se separin bé les atribucions dels notaris, dels jutges i dels advocats.

Hem estudiat l'organització corporativa de tres professions liberals; professionalment, està davant de totes la dels farmacèutics; segueix després la dels notaris, i és més difícil la dels metges. Tots els altres grups tendeixen i aspiren a la constitució de la professió.

Les condicions són tan diferents en cada grup, que cal cridar l'atenció sobre el perill de construccions professionals arbitràries. És típica de totes les professions la situació econòmica difícil que posa en perill la subsistència de la mateixa professió.

Vida Catòlica

El Papa i el Catecisme. — Darrerament, el Papa ha distribuït els premis del Concurs de Catecisme de les escoles superiors i mitjanes de Roma, i, en aquesta avinentesa, ha dit sobre el Catecisme aquestes interessants paraules: «El Catecisme no és un manual de ciència humana; és un manual de ciència divina. Conté la ciència que ens ha estat donada per la Revelació sobre els problemes de l'existència nostra, del nostre fi, del nostre comportament i dels nostres deures. El que estudia i aprèn el Catecisme adquireix un patrimoni espiritual; però no es pot aturar en l'estudi; ha de viure el Catecisme i ha de conformar la seva vida amb les doctrines que hi són contingudes».

Inquietud per la recerca de Déu. — Fa poc que el bisbe auxiliar de Paderborn, en un sermó, ha tractat, d'una manera magistral, la inquietud dels homes d'avui per la recerca de Déu. L'estructura del món de l'Estat Mitjana, en el qual predominava la idea cristiana, ha estat desarticulada per l'Humanisme, pel Racionalisme, pel Liberalisme, pel Socialisme i pel Positivisme pseudocientífic. Tots aquests corrents de l'esperit humà desviat tenen una cosa de comú: separen l'ordre natural de l'ordre sobrenatural, Déu de l'home, la Religió de la vida; barregen el diumenge i el dia de treball; amb això empobreixen la nostra cultura i la nostra vida. I això ho senten els homes d'avui que reclamen un Déu. D'aquí s'expliquen la nerviositat i les inquietuds del món d'ara. Es cerca un substitut de Déu. Es té la sensació que es viu una vida sense fre i sense contingut. Això fa que els homes d'avui semblin malalts que corren d'un metge a l'altre, d'un curandero a l'altre i, a la fi, es troben en una situació encara més miserable que abans.

L'home modern ha corregut darrera de tots els misticismes i sectes, i també ha alçat i enderrocat tota mena d'ídols, i, a la fi, es troba en una situació més precària que abans; es troba sense illusió, sense ideal. La seva fam de felicitat mai no és saciada. Com a homes que vivim en aquest temps i convivim amb aquest esperit, palpem aquesta pobresa espiritual i la sentim en el fons de l'ànima. I perquè ens apena profundament, ens demanem: Hi ha algun remei que ens tregui d'aquest toll ple de misèria; cap antorxa que illumini els caminants per les vies del dubte i que cerquen trobar la veritat; cap port segur on refugiar-se el vaixell de la vida perquè no s'enfonsi al mig de les ones agitada de la inseguretat? A tot això hi ha una sola resposta: que l'única guia cap a la salvació i cap a la veritat, en els problemes de la vida, és Jesucrist.

Centenaris de l'any 1936. — L'Església catòlica té, cada any, algun gran esdeveniment de la Història de la civilització per a commemorar. Entre les dates memorables que s'escauen a l'any 1936 cal comptar els 1.900 anys de la conversió de Sant Pau; sembla que l'any 36 després de Crist fou l'any de la conversió de l'Apòstol de les nacions. Sembla que la mort d'Arri, l'heretge que esquinçà la unitat espiritual de l'Església, ocorregué en l'any 336. Enguany s'escau el vuitè centenari de la mort de Sant Leopold III, fundador de Viena, i el del traspass

Subscribiu-vos a CATALUNYA SOCIAL

de Sant Sturmius, fundador, amb Sant Bonifaci, de Fulda. També s'escau enguany el quart centenari de la mort d'Erasme de Rotterdam, esdevinguda en 1536, i el d'Andreu Maria Ampère, qui morí en 1836.

Crònica de la Setmana

El nou Govern. — Celebrades les eleccions generals, era cosa lògica no donar pas a cap Govern fins a tenir exacte coneixement del resultat total del sufragi. I aquest resultat únicament el podien determinar les mateixes Corts reunides, ja que elles són sobiranes per a discutir i aprovar les actes de l'elecció dels Diputats. Però no es pogué esperar la crisi fins a la data de reunió del Parlament, pel que es veu.

Descomptada ja aquesta data, era lògic, almenys, esperar-ne un altra: la de la proclamació dels Diputats, feta per les Junes del Cens electoral, operació que havia de tenir lloc el dijous, dia 20 de febrer. Però ni això fou possible tampoc, ja que la pressió del carrer obligà a deixar el Govern al senyor Portela i constituir-ne un altre segons el resultat, encara no oficial, de les eleccions.

I fou cridat el senyor Azaña, qui ràpidament constituí un Govern amb deu homes del seu partit, dos del partit d'Unió Republicana, i un militar. Característiques d'aquest nou equip governant són: l'exclusió dels socialistes, ajudants dels esquerrans en les eleccions; assignació de la Cartera de Guerra a un militar i no pas al senyor Azaña, com semblava que podia ésser; i exclusió del partit de l'Esquerra de Catalunya, que no té representació al Govern, tot i el nombre bon xid alt dels seus Diputats. No volem comentar aquestes característiques, que, per altra part, no sabem si són provisionals i duradores fins a l'obertura del Parlament o si hauran d'ésser permanents.

El cas és, però, que el Govern necessita els socialistes i els de l'esquerra per a comptar amb majoria parlamentària; i que les exigències d'aquests grups s'hauran de fer sentir de debò, ja que pròpiament poden governar des de fora, donada la seva representació parlamentària molt alta.

L'amnistia. — No cal dir com fou el primer pensament i el primer acte del Govern. Es digué primerament que només podien atorgar-la les Corts, segons la Constitució, i que calia, lògicament, esperar la reunió d'aquestes per aprovar-la. Però un altre cop la pressió del carrer i dels socialistes es féu sentir, i el Govern no tingué altre camí que el de recórrer a la Comissió Permanent de les Corts anteriors per a fer-la aprovar. Allí va haver de sol·licitar els vots de les dretes, que li foren generosa-

ment atorgats. Ara, bé; correspondrà a dita generositat un to de govern comprensiu i moderat, car és ben evident que les dretes han procedit també amb una generositat ampla en tots els seus sectors, sense excloure'n ni els monàrquics? Els fets ens ho hauran de dir; que encara que el discurs adreçat als espanyols per Ràdio pel propi cap del Govern, dient que no hi hauria ni represàlies ni política d'extermini ni d'atac als contraris, així ho fa esperar, als polítics cal judicar-los més pels actes que no pas per les paraules.

Han sortit, doncs, de les presons uns quants milers de condemnats a penes de totes classes, ja que el concepte de delictes socials i polítics sembla que ha estat ben amplemment interpretat. Ara veurem quin resultat donarà la gesta, i, sobretot, en quin to correspondran els homes de l'esquerra a l'actitud de cordialitat dels homes de la dreta.

Les Corts. — L'horitzó de les Corts no apareix, ara, tan fosc com semblava aparèixer al primer moment de la victòria esquerrana. Si aquesta ha estat obtinguda, no es deu a que les dretes hagin baixat en les seves anteriors posicions; al contrari, la Ceda manté tots els seus Diputats, i encara alguns més quan les segones eleccions hagin estat dutes a terme en els districtes en què cal repetir-les. Unicament els agrupaments centristes, considerant com a tals els radicals, els mauristes, etc., han estat depauperats i quasi destruïts en benefici de les esquerres generalment.

Així, doncs, les esquerres plegades sembla que no arribaran a comptar gaire més de 240 o 250 Diputats (nombre escàs, si tenim en compte que la majoria ha d'ésser, al futur Parlament, almenys de 235 Diputats); mentre que les dretes i el centre plegats arribaran a més de 200 Diputats. Contra una oposició semblant, com es pot governar? On raurà la primera dificultat de les noves Corts i de les esquerres al Govern. Si es proposen dur a terme una política exaltada, extremista, no han de comptar amb elements suficients per a fer-ho, sobretot tenint en compte que els quorum poden sovintegar-se i que el Reglament de la Cambra sembla fet a propòsit per a obstaculitzar tota acció de Govern. I si es proposen, pel contrari, dur a terme una política moderada i tranquil·la, amb quin entusiasme han de donar-los la seva col·laboració els 71 Diputats socialistes i els 14 o 15 Diputats comunistes?

La futura Cambra només pot constituir un instrument útil de govern, si es procura atendre a problemes nacionals veritables respecte a la base dels quals trobin punts de coincidència dretes i esquerres. Si no és així, si les esquerres es proposen realitzar una política sectària en tots els terrenys, la composició de la Cambra haurà de portar l'esterilitat de la seva tasca, i el nou instrument legislatiu resultarà infecund i sense resultat positiu de cap mena.

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

Es faran càrrec d'això els homes que avui es troben al cim del Poder? Fins ara, sembla que així ho reconeguin; però no ens fem il·lusions de cap classe, sabent que els governants depenen de l'arbitri socialista o comunista, i que aquest ha d'exercir-se amb ple extremisme, segons la tònica d'aquests agrupaments i segons les exigències de la massa que els ha exalçat al lloc de dirigents que avui ocupen en la política del país.

No haurem de trigar molt a veure funcionar la nova Cambra i a deduir les seves possibilitats de pacificació dels esperits o d'aprofundiments de les diferències entre els ciutadans espanyols.

Els problemes de Catalunya. — El resultat de les eleccions es va traduir, a Catalunya, en una immediata dimissió del Governador General, Sr. Escalas, i del Govern de la Generalitat, i en el nomenament de Governador interí, càrrec ocupat pel senyor Joan Moles, que l'ha tingut a les seves mans fins a l'arribada de l'antic Govern de la Generalitat, substituït arran del 6 d'octubre del 1934.

No cal dir que un dels primers actes del Governador interí fou la destitució dels Ajuntaments governatius i la seva substitució pels anteriors a l'esmentat 6 d'octubre, cosa que no fou possible a tot arreu, car eren en bon nombre els regidors processats i empresonats amb motiu d'aquells tristos esdeveniments. I no cal dir tampoc com aquesta restitució en els càrrecs s'ha deixat sentir en els funcionaris municipals, que han estat destituïts a bastament, sense tenir massa en compte si els nomenaments eren fets legalment o fora de la legalitat. S'ha considerat que ens trobàvem en una etapa de la revolució triomfant, i prou.

Alliberat el Govern de la Generalitat de la seva pressió, s'ha constituït novament, com si no hagués passat res, i ara cal esperar els actes del nou Govern per a judicar-los serenament.

Un problema hi ha, però, de fons i de molta envergadura, i és el de saber quin resultat correrà la llei de 2 de gener del 1935, que és, ara com ara, la disposició vigent respecte a l'autonomia, i que, en tot cas, les Corts hauran de derogar, si es vol la integritat de l'Estatut regional. Es derogarà dita llei? Es restabliran, ací, les facultats de l'Estatut, com si dita llei no hagués estat mai dictada? Ja no cal dir que entre totes les facultats hi ha la de l'ordre públic, i que la possibilitat de tornar-la a Catalunya preocupa bon nombre de catalans. Tornarem a tenir aquí les forces d'ordre públic dependents de la Generalitat, o bé s'adoptarà un règim provisional o alguna fórmula per evitar que això s'esdevingui? No farem comentaris respecte d'aquest punt, car els fets no hauran de trigar a dir-nos tot el que calgui, i aclarir-nos un punt tan transcendental, que a hores d'ara resulta ben fosc. Ningú no sap les disposicions del Govern de Madrid en aquest aspecte, i ningú no pot predir ço que s'esdevindrà quan les Corts es reunixin per a prendre els acords que calguin, que tindran força de llei. Hi haurà gaire interès, per part de Madrid, a reintegrar l'ordre públic a la Generalitat? Hi ha un veritable interès, per part dels dirigents de la Generalitat, a tenir novament a les seves mans aquesta funció?

A part d'això, els propietaris rurals i els pagesos es troben també davant la incògnita de saber en què acabarà l'embull produït fins ara en el punt re-

ferent a la propietat agrícola i a les relacions entre propietaris i conreadors. Se sap únicament que el Ministre d'Agricultura ha manifestat que està treballant en la Reforma Agrària, respecte a la qual és de creure que d'alguna cosa hauran servit els fracassos anteriors. I el Parlament de Catalunya, quan es reuneixi — cosa que no podrà fer fins a ésser derogada la llei de 2 de gener abans dita —, què dirà? Insistirà en la seva famosa llei de contractes de conreu, anul·lada pel Tribunal de Garanties Constitucionals, o no hi insistirà?

Ens trobem en un tombant transcendental de la nostra història. Cal saber, ara, si la política que es va a seguir, ho serà de transacció, d'harmonia i de facilitat de relació entre els ciutadans, o bé si ho serà de represàlies, d'extremismes, d'interessos de partit per damunt de tot.

No volem fer cap profecia; però farem dues afirmacions que resulten, netes i clares, del moment polític actual: primera, que el triomf d'esquerrres no és tan gran quan es considera de cara al nombre de milions de vots que obtingueren les dretes; i segona que el nombre de Diputats de dreta és tan alt, que pot impedir qualsevol extremitud esquerrana dins de les Corts. I si els governants es deixen portar per l'interès general, contra els interessos de partit i de secta, és evident que no poden desconèixer la realitat derivada d'aquestes afirmacions, i així governar en interès del país. El contrari hauria de produir efectes desastrosos per a Espanya.

Però, passaran per aquesta posició i per aquesta tònica moderada els setanta i tants Diputats socialistes i els quinze Diputats comunistes? Heu's ací el problema; i la seva solució no clareja, per cap costat que se'l miri.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Auto-Electricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

Biblioteca de Missions i Exercicis

La Sagrada Bíblia. — Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes de la Comissió de l'Obra del Sant Evangeli. Fins ara hi ha publicats els volums IV, VII i VIII.

ANTIC TESTAMENT. Volum IV. *Llibre dels Psalms. Proverbis. Eclesiasta. Càntic dels Càntics.* Tres edicions simultànies.

Text llatí i català enquadernat amb pegamoid, 980 planes 9,—
Text llatí sol, 470 pàgs. 6,50
Text català sol, 470 pàgs. 5,50

NOU TESTAMENT. Volum I. *Els Evangelis i Fets dels Apòstols.* Tres edicions simultànies.

Text llatí i català, enquadernat amb pegamoid, 1086 planes 9,—
Text llatí sol, 568 planes 6,50
Text català sol, 576 planes 5,50

Volum II. *Les cartes de Sant Pau. Les cartes Catòliques. L'Apocalipsi.* Els mateixos preus i edicions que el volum I.

Text llatí i català, 830 planes.
Text llatí, 444 planes.
Text català, 448 planes.
Text complet del Nou Testament en català i notes en un sol volum, 1024 planes. 10,—
Text complet del Nou Testament en llatí i llocs paral·lels, en un sol volum, 1012 planes 12,—

PSALTERI O LLIBRE DELS PALMS. Edició especial de divulgació.

Text llatí i català, 666 planes 7,—
Text català sol, 358 planes 5,—

Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist i els Fets dels Apòstols, El. Traducció del Dr. Marià Serra i Esturi, Canonge de Vic. Pròleg del Bisbe Dr. Torras i Bages. Notes exegètiques (2.ª edició, revisada i augmentada amb moltes notes, pel Dr. Pere Ginebra, Llicenciat en Sagrada Escripura). 550 planes. Ptes. 3

Amb enquadernació amb pell xagrí Ptes. 12

Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist i els Fets dels Apòstols, El. Edició amb paper indià, 550 planes.

Enquadernat en pegamoid, cantell vermell. Ptes. 4

Enquadernat en pell badana, cantell vermell, Ptes. 5

Enquadernat en pell badana, cantell daurat, Ptes. 7,50

Enquadernat en pell xagrí, cantell daurat, Ptes. 12

Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist, El. (Concòrdia dels Evangelistes). 512 planes.

Enquadernació senzilla, Ptes. 1
Enquadernació amb tela Ptes. 2,25

BIBLIOTECA D'EXERCICIS ESPIRITUALS

(Volums publicats)

Vol. I. — *Sant Ignasi de Loyola, autor dels Exercicis Espirituals*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. II. — *Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola*, pel P. Josep Calveras, S. I.

Vol. III. — *Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i preparació*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. IV. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Primera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. V. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona Setmana. Primera part*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. VI. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona Setmana. Segona part, Exercicis*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. VII. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Segona Setmana. Segona part, Documents*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. VIII. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Tercera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Vol. IX. — *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Quarta Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

Preu de cada volum:
En rústega, 3 ptes. Enquadernat, 4,50 ptes.

DE LA COL·LECCIO «BONA LLEVOR»

Preparació i examen per a la Confessió, 7.
— Preparació i acció de gràcies per a la Sagrada Comunió, 8. — Corona dels Dolors de la Mare de Déu, 21. — La Profecia de Simeó, 22. — La Fugida a Egipte, 23. — Jesús perdut en el Temple, 24. — Maria troba Jesús camí del Calvari, 25. — Jesús mor clavat en Creu, 26. — La llançada i el davallament de Jesús de la Creu, 27. — La sepultura de Jesús, 28. — La Passió de Nostre Senyor Jesucrist, 29. — Via Crucis, 30. — Els Exercicis de Sant Ignasi de Loyola, 31. — El que ha de saber el cristià per salvar-se, 35. — Havem de morir, 45. — El gran dia del judici, 46. — L'infern dels condemnats, 47. — La glòria del cel, 48. — La vida cristiana, 49. — Maria, al cel guia, 50. — Calendari de la Butlla, 53. — La confessió instituïda per Nostre Senyor Jesucrist, 54. — Les set paraules de Jesús en la Creu, 65. — La Confraria dels Dolors, 117. — El fi de l'home, 121. — La salvació eterna, 122. — El pecat mortal i ses conseqüències, 123. — La malícia del pecat mortal, 124. — El pecat venial, 125. — La mort, 126. — El judici particular, 127. — El judici final, 128. — L'infern, 129. — Les penes eternes, 130. — La conversió, 131. — La felicitat del cel, 132. — L'amor a la Creu, 133. — El salpàs, 137. — Qui és Jesucrist, 139.

Preu de cada llibret: 5 cèntims

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605

BARCELONA

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Àngel, 25

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per

A. GRIERA

Vol. I: A - Azoics

Vol. II: Babaiar - Buvor

Vol. III: Ca! - Cavegol

Vol. IV: Caveguell - Cutxilla

Cada volum en 4.t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

TRANSPORTS

ANDRÉS

PREUS REDUITS

SERVEI DIARI

SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 - Telèfon 21505.

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 - Telèfon 12866.

ALACANT: JOSEP BAUZÀ - Passeig Màrtires, 17 - Tel. 1517

PALMA: Galera, 5 - Telèfon 2227 (La Nova Balear)

Fidel Rodríguez. — Bot, 13